

Kúria végzése

Az ügy száma: Bfv.III.99/2024/20.

A határozat szintje: felülvizsgálat

A tanács tagjai: Molnár Ferencné dr., a tanács elnöke
Dr. Hornyák Szabolcs János, előadó bíró
Dr. Bartkó Levente, bíró
Dr. Horváth Péter, bíró
Dr. Idzigné dr. Novák Marianna Csilla, bíró

Az eljárás helye: Budapest

Az eljárás formája: tanácsülés

Az ülés napja: 2025. január 21.

Az ügy tárgya: emberrablás büntette és más bűncselekmény

Terhelt(ek): IV. rendű

Első fok: Fővárosi Törvényszék, 23.B.209/2020/114.,
ítélet, tárgyalás, 2023. május 3.

Másodfok: Fővárosi Ítéltábla, 6.Bf.162/2023/19., ítélet,
nyilvános ülés, 2023. szeptember 27.

Az indítvány előterjesztője: a IV. rendű terhelt

Az indítvány iránya: a IV. rendű terhelt javára

Rendelkező rész

A Kúria az emberrablás büntette és más bűncselekmény miatt az I. rendű terhelt és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben a IV. rendű terhelt által benyújtott felülvizsgálati indítványt

elbírálva a Fővárosi Törvényszék 23.B.209/2020/114. számú és a Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.162/2023/19. számú ítéletét a IV. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben az indítvány előterjesztője, valamint azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

Indokolás

I.

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. május 3. napján meghozott 23.B.209/2020/114. számú ítéletével a IV. rendű terheltet bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett emberrablás bűntettében [Btk. 190. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés d) pont]. Ezért – mint visszaesőt – 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Megszüntette a Gödöllői Járásbíróság 10.B.254/2013/169. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadságot. Rendelkezett továbbá az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

[2] Védelmi fellebbezések alapján eljárva a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2023. szeptember 27. napján jogerős 6.Bf.162/2023/19. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a IV. rendű terhelt tekintetében akként változtatta meg, hogy a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 5 évre, a közügyektől eltiltás tartamát 6 évre enyhítette. Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezés mellőzése, valamint a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezések pontosítása mellett az elsőfokú bíróság ítéletét a IV. rendű terhelt tekintetében egyebekben helybenhagyta.

[3] A jogerős ítéletben megállapított tényállás lényege a következő.

Valamennyi terhelt az építőiparban dolgozik, munkájuk révén ismerik egymást.

Az I. rendű terhelt a tanúlgyel megalapította a cégl et azért, hogy annak keretében a terheltek munkát tudjanak vállalni, a bevételekből pedig a névleges cégvezető, a tanú l is részesül majd.

A cégl bankszámlája felett az analfabéta tanú l rendelkezett, ugyanakkor a számlájához tartozó bankkártya az I. rendű terhelt birtokában volt.

A kifizetéseket ketten intézték úgy, hogy előbb kifizették a munkások bérét, majd a fennmaradó összeget egymás között elosztották.

A cégl nevében vállalt munkák során a II. rendű és a III. rendű terheltek voltak a brigádvezetők, míg a IV. rendű terhelt a cégben munkásként dolgozott.

2019 március végére a tanú l és az akkori élettársa, (sértett neve) sértett úgy érezték, hogy az I. rendű terhelt becsapta őket, mert a bevételekből több járna nekik, ezért a tanú l próbált is beszélni az I. rendű terhelttel, aki azonban nem foglalkozott ezzel a problémával.

Ezért a tanú1 először letiltatta a cég bankkártyáját, majd 2019. március 29-én a sértettel bement a bankba, a cég1 számlájáról levette az azon lévő teljes összeget, 580.000 forintot. A pénz jelentős részét néhány napon belül elköltötték, azt zömében magukra fordították.

Az I. rendű terhelt ugyanezen a napon szintén megkísérelte kivenni az összeget a munkások kifizetése miatt, azonban ez nem sikerült, sőt az automata el is nyelte a bankkártyát.

Az I. rendű és a III. rendű terhelt a bankfiókban megtudták, hogy a tanú1 és a sértett miatt hiúsult meg a pénzfelvétel.

A munkások kifizetése így a II. rendű terhelte maradt, de az I. rendű és a III. rendű terhelt egymás között megállapodtak, hogy a rájuk eső részt megfizetik a II. rendű terheltnak, így mindhármuknak egyenlő kára keletkezik.

Az I. rendű terhelt ezután folyamatosan próbálta felvenni a kapcsolatot a tanú1gyel és a sértettel, de őket telefonon nem érte el, továbbá nevezettek letiltották Facebook oldalukat, és az albérletükből ismeretlen helyre távoztak.

A terheltek szóltak az ismerőseiknek, hogy aki nyomukra akad, feltétlen jelezze, mert mindenképp beszélni akarnak velük.

A IV. rendű terhelt barátnője, a tanú2 a Facebook oldalán felvette a kapcsolatot a sértettel, és egy „léprecsaló randevúra” hívta 2019. április 1. napján 17 órára egy vasútállomásra. Az időpontot a sértett 18 órára módosította.

A tanú2 a megbeszélt randevú helyét és idejét elmondta a IV. rendű terheltnak, aki szólt a társainak a sértett fellelhetőségéről, így azok gépkocsival szintén a megadott helyszínre siettek.

A II. rendű és a III. rendű terhelt külön kocsival érkezett a helyszínre, míg az I. rendű terhelt kocsijában vele volt az élettársa és a kislánya, továbbá a IV. rendű terhelt is.

A sértett 2019. április 1. napján 18 órakor a megbeszélt helyen a randevúpartnerére várakozott, amikor észlelte az I. rendű terhelt autóját, így rájött, hogy csapdába csalták. Ezért megfordult, és a peronokon keresztül a kijárat felé futva elmenekült, de a peronon elesett. Elsőként a II. rendű és a III. rendű terhelt érte őt utol, majd megérkezett a másik két terhelt is.

Valamennyien hangosan számonkérték, hogy mondja meg, hogy hová tette a pénzt. Megfenyegették azzal, hogy bántalmazzák, illetve megölik, ha a pénzt nem adja vissza.

A sértett tagadta, hogy köze lenne a pénzhez, illetve, hogy járt volna a bankban, és elhárításul még azt is állította, hogy a tanú1gyel már nincsenek együtt, szakítottak.

Az I. rendű terhelt erre kis erővel arcon ütötte, felszólította, hogy ne hazudozzon, mert a bank biztonsági őréből másképp hallotta a dolgokat.

Ennek hatására a sértett elismerte, hogy felvették a pénzt, melynek maradéka a tanú1nél van.

A terheltek elhatározták, hogy a sértettel együtt megkeresik a tanú1et, és felszólítják, hogy adja vissza a pénzüket.

A II. rendű terhelt elszaladt a közelben parkoló autójáért, míg az I. rendű, a III. rendű és a IV. rendű terhelt megpróbálta a tevékenységük ellen tiltakozó, hangosan segítségért kiabáló és sikítózó sértettet az autóhoz tuszkolni.

Miközben dulakodtak, az I. rendű terhelt az ellenállása megtörése érdekében egy alkalommal a sértett nyakába harapott.

A sofőrülésben ülő II. rendű terhelt próbálta az autóba berángatni a sértettet, aki továbbra is hangosan segítségért kiabált, azonban eredménytelenül, így nem mert menekülni attól tartva, hogy súlyosabban fogják bántalmazni.

A terhelteknek együttes erővel sikerült az anyósülésre betuszkolni a sértettet, illetve a III. rendű terhel is beült a hátsó ülésre, míg az I. rendű és a IV. rendű terhel visszament az I. rendű terhel autójához, hogy azzal kövessék a többieket.

A kocsiban az I. rendű terhel élettársa és gyermeke, továbbá a társasághoz csatlakozó tanú2 tartózkodott.

A sértett útmutatása nyomán az albérlethez hajtottak mindkét kocsival, mert valótlanul azt állította, hogy a tanú1 ott lesz a pénzzel.

A gépjárművet a II. rendű terhel vezette, aki haladásuk közben a III. rendű terhelttel együtt mindvégig fenyegette a sértettet, hogy amennyiben nem szerzi vissza a pénzt, akkor bántalmazza, megkínózza, eltörli az ujjait.

A címnél a sértett elárulta, hogy már nincs meg a pénz, illetve a tanú1 sincs ott, így továbbhajtottak egy másik vasútállomáshoz, mert a II. rendű terhel felhívták a másnapi munkavégzésre más településről érkező munkások, akikkel azt beszélték meg, hogy ott találkoznak, ahonnan szállásukra viszik őket.

A III. rendű terhel áttelefonált a másik kocsiban ülő I. rendű terheltek, hogy ők is menjenek a vasútállomásra.

Miután odaértek, a tanú1 telefonon hívta a sértettet, aki kérte, hogy adja vissza a pénzt.

A tanú1 a kérést megtagadta, elmondta, hogy másik helységben tartózkodik, a pénzt pedig már elköltötte.

Ekkor az I. rendű terhel átvette a telefont a sértettől, és közölte a tanú1-gyel, hogy csupán akkor engedik el a sértettet, ha visszaadja a pénzt.

A III. rendű és a IV. rendű terhel is beszélt vele telefonon, kijelentették, hogy ha nem adja vissza a pénzt, akkor megölik a sértettet.

Ennek nyomatékosítására a II. rendű terhel egy fűrészt vett elő a vezetőülés alól, felmutatva, hogy azzal fogja feldarabolni a sértettet.

A kocsiba hátra beülő IV. rendű terhel pedig kis erővel többször fejen ütötte a sértettet.

A fenyegetések hatására végül a sértett és a tanú1 is ígéretet tett arra, hogy hitelt vesznek fel, és abból fizetik vissza a pénzt a terhelteknek.

Ezután a III. rendű terhel a cselekmény helyszínéről távozott, hogy a más településről érkező munkásokat a szálláshelyükre kísérje.

Az I. rendű terhel megkérte a IV. rendű terhel, hogy vigye haza párját és kislányát.

Az I. rendű terhel arra kérte a II. rendű terhel, hogy előbb vigye őt haza, majd azt követően a sértettet is.

Az autóban az I. rendű terhel visszaadta a sértett telefonját, majd a II. rendű terhelttel közösen megfenyegették, hogy a sértett a továbbiakban is maradjon elérhető, ne merjen a rendőrségre menni, ott elmondani a történeteket, mert akkor nem ússza meg ennyivel.

A II. rendű terhel előbb hazavitte az I. rendű terhel, majd 20 óra körüli időben a cím1 utca környékén kitette a sértettet.

A sértett a bántalmazás során a fején és az orrán, valamint a jobb lapocka alatt és jobb térdén 8 napon belül gyógyuló zúzódásos, horzsolásos sérüléseket szenvedett.

[4] A bíróság jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozata ellen a IV. rendű terhelt terjesztett elő felülvizsgálati indítványt – a Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontjára alapítottnak – elsődlegesen a megtámadott határozatok hatályon kívül helyezése és a másodfokú bíróság új eljárásra utasítása, másodlagosan a felrótt cselekmény eltérő minősítése és a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

[5] Indokai szerint törvényt sértett az eljáró bíróság, mert a terhére rótt bűncselekményt ítéleti bizonyossággal nem lehetett volna emberrablásnak minősíteni, az legfeljebb személyi szabadság megsértésének minősülhet. A téves minősítés a IV. rendű terhelt szerint eltúlzottan súlyos, törvénysértő büntetés kiszabásához vezetett.

[6] Hivatkozott arra, hogy a jogos követelést elsikkasztották, az ebből fakadó sérelem miatt történt az egész cselekmény, amelynek során a sértett saját döntéséből indult az autóhoz, azonban az utolsó pillanatban meggondolta megállt. Ezért egy rövid ideig valóban korlátozták a szabadságában, de semmilyen követelés nem hangzott el, csupán arra kérték, hogy vigye el őket a tanúhoz. A sértett maga ajánlotta, hogy visszafizetik a pénzt, ez nem követelésként hangzott el a részükről. A sértett személyi szabadságának korlátozásában nem vett részt, így esetében legfeljebb bűnsegély lenne megállapítható.

[7] A Legfőbb Ügyészség BF.567/2024/2. számú nyilatkozatában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartotta.

[8] Kifejtette, hogy az irányadó tényállás alapján vitán felül áll, hogy a sértettet erőszakkal fosztották meg a személyi szabadságától, és az is, hogy a terheltek követelést fogalmaztak meg a tanúlgyel szemben.

[9] Nyilvánvaló ugyanis, hogy az a kijelentés, hogy csak akkor engedik el a sértettet, ha visszaadja a pénzt, annak a kifejezése, hogy a sértett csak akkor nyeri vissza a szabadságát, ha a terheltek követelését teljesítik. Ilyen követelést egyébként a IV. rendű terhelt maga is megfogalmazott, amikor azzal fenyegette meg a tanúlet, hogy megölik a sértettet, ha nem fizet.

[10] Alaptalan a IV. rendű terhelt azon hivatkozása is, hogy csupán részesként közreműködött a bűncselekmény elkövetésében, hiszen tevékenyen részt vett a személyes szabadságtól való erőszakos megfosztásban, és jelen volt a követelések megfogalmazásakor (azokat maga is nyomatékostotta), továbbá akkor is, amikor az I. rendű terhelt megmutatta a sértettnek az élet kioltására alkalmas tárgyat, majd ismételt erőszakot alkalmazott.

[11] Mindezek alapján indítványozta, hogy a Kúria a megtámadott határozatot a IV. rendű terhelt tekintetében hatályában tartsa fenn.

III.

[12] A IV. rendű terhelt által előterjesztett felülvizsgálati indítvány nem alapos.

[13] A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, a jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozattal szemben jogi – nem ténybeli – kifogás lehetőségét biztosítja. Kizárólag a Be. 648. § a)-d) pontjában megjelölt anyagi és eljárásjogi okokra hivatkozással vehető igénybe, a felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető.

[14] A felülvizsgálati indítványban a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás nem támadható [Be. 650. § (2) bekezdés], a jogkövetkeztetések helyessége kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével vizsgálható [Be. 659. § (1) bekezdés].

[15] A Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontja szerint a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt felülvizsgálati indítvány terjeszthető elő, ha a bíróság a bűncselekmény törvénysértő minősítése miatt, illetve a Btk. más szabályának megsértésével szabott ki törvénysértő büntetést.

[16] A felülvizsgálati indítvány kifogása szerint az irányadó tényállás alapján legfeljebb bűnsegédként elkövetett személyi szabadság megsértésében lehetett volna megállapítani a IV. rendű terhelt büntetőjogi felelősségét.

[17] A Btk. 190. § (1) bekezdése szerint emberrablás büntettét követi el, és két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, aki mást személyi szabadságától

- a) erőszakkal, illetve az élet vagy testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel vagy
- b) védekezésre vagy akaratnyilvánításra képtelen állapotba helyezésével vagy ilyen állapotát kihasználva

megfoszt, és szabadon bocsátását követelés teljesítésétől teszi függővé.

[18] A (2) bekezdés d) pontja szerint a büntetés öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés, ha az emberrablást felfegyverkezve követik el.

[19] Az emberrablás büntettének törvényi tényállása konjunktív elkövetési magatartást határoz meg, amely eszköz- és célcselekményre oszlik. Eszközcselekménye a személyi szabadságtól megfosztás, amelynek elkövetési módja az erőszak, avagy a kvalifikált fenyegetés, illetve a passzív alany védekezésre vagy akaratnyilvánításra képtelen állapotba helyezése, vagy ilyen állapotának kihasználása. Az emberrablás tényállásszerűségéhez szükséges kvalifikált fenyegetés azt jelenti, hogy a fenyegetésnek az élet vagy a testi épség ellen kell irányulnia, valamint közvetlennek kell lennie. Közvetlen a fenyegetés, ha a kilátásba helyezett hátrány nyomban bekövetkezésével kell számolni.

[20] A célcselekmény a követelés érvényesítése, amelynek érdekében az elkövető feltételt szab: a személyi szabadságától megfosztott passzív alany szabadon bocsátását a követelés teljesítésétől teszi függővé.

[21] Az emberrablás büntette tekintetében bármely követelés alkalmas a bűncselekmény megállapítására, és a tényállásszerűség szempontjából közömbös, hogy az elkövető jogtalan, avagy jogos, illetőleg jogosnak vélt követelés teljesítésétől teszi függővé a sértett szabadon bocsátását (BH 2003.442.). A követelésnek konkrétan és kifejezettnek kell lennie.

[22] Az emberrablás megvalósulása szempontjából annak van jelentősége, hogy a személyi szabadságtól való megfosztás a követelés teljesítése érdekében történjen, a szabadon bocsátás feltétele pedig a követelés teljesítése legyen.

[23] Jelen ügyben azt irányadó tényállás ezzel összefüggésben a következőket tartalmazza:

- a menekülő sértett utolérését követően mind a négy terhelt (így a IV. rendű terhelt is) hangosan számonkérte, hogy mondja meg, hogy hová tette a pénzt;
- megfenyegették azzal, hogy bántalmazzák, illetve megölik, ha a pénzt nem adja vissza;
- a sértett tagadására az I. rendű terhelt kis erővel arcon ütötte, felszólította, hogy ne hazudozzon;
- ennek hatására a sértett elismerte, hogy felvették a pénzt, melynek maradéka a tanúlnél van;

- a terheltek elhatározták, hogy a sértettel együtt megkeresik a tanúlet, és felszólítják, hogy adja vissza a pénzüket;
- az I. rendű, a III. rendű és a IV. rendű terhelt megpróbálta a tevékenységük ellen tiltakozó, hangosan segítségért kiabáló és sikító sértettet az autóhoz tuszkolni;
- miközben dulakodtak, az I. rendű terhelt az ellenállása megtörése érdekében egy alkalommal a sértett nyakába harapott;
- a sofőrülésben ülő II. rendű terhelt próbálta az autóba berángatni a sértettet, aki továbbra is hangosan segítségért kiabált, azonban eredménytelenül;
- a sértett tartott attól, hogy súlyosabban fogják bántalmazni, ezért nem mert menekülni;
- a terhelteknek együttes erővel sikerült az anyósülésre betuszkolni a sértettet, illetve ebbe az autóba ült a III. rendű terhelt is;
- a sértett által meghatározott helyszínre menve a II. rendű és a III. rendű terhelt mindvégig azzal fenyegette a sértettet, hogy amennyiben nem szerzi vissza a pénzt, akkor bántalmazzák, megkínózzák, eltörik az ujjait;
- a másik vasútállomásnál a tanú telefonon hívta a sértettet, aki kérte, hogy adja vissza a pénzt;
- a tanú a kérést megtagadta, elmondta, hogy másik helységben tartózkodik, a pénzt pedig már elköltötte;
- ekkor az I. rendű terhelt átvette a telefont a sértettől, és közölte a tanúlygel, hogy csupán akkor engedik el a sértettet, ha visszaadja a pénzt;
- a III. rendű és a IV. rendű terhelt is beszélt vele telefonon, kijelentették, hogy ha nem adja vissza a pénzt, akkor megölik a sértettet.
- ennek nyomatékosítására a II. rendű terhelt egy fűrészt vett elő a vezetőülés alól, felmutatva, hogy azzal fogja feldarabolni a sértettet;
- a kocsiba hátra beülő IV. rendű terhelt pedig kis erővel többször fejen ütötte a sértettet;
- a fenyegetések hatására végül a sértett és a tanú is ígéretet tett arra, hogy hitelt vesznek fel, és abból fizetik vissza a pénzt a terhelteknek.

[24] Nyilvánvaló, hogy a terheltek a sértettel szemben kezdetben kvalifikált fenyegetést alkalmaztak, mert az az élete, testi épsége ellen irányult, és a sértettnek a kilátásba helyezett hátrány azonnali bekövetkezésével reálisan kellett számolnia, mint ahogyan az valójában realizálódott is.

[25] A fenyegetés mellett ugyanis vele szemben erőszakot is alkalmaztak, az I. rendű terhelt arcon ütötte, utóbb pedig az ellenálló, személyi szabadságát védő sértettet a terheltek közösen tuszolták az autóba, dulakodtak vele, az I. rendű terhelt a nyakába harapott, az autóba berángatták.

[26] Az autóba történő betuszkolással a sértett személyi szabadságának jogellenes elvonása a terheltek részéről egyértelműen megtörtént, és ebben a IV. rendű terhelt – a felülvizsgálati indítványban írtakkal szemben – maga is tevékenyen vett részt.

[27] Az ítélkezési gyakorlat töretlen abban, hogy a személyi szabadságtól való megfosztás időtartama közömbös, az bármilyen rövid idő esetén megvalósulhat {Kúria Bhar.I.1489/2019/6. számú határozat [94] bekezdés, BH 2020.227.}, jellemzően azonban tartós bűncselekmény. Akkor válik befejezetté, amikor a megfosztott állapot bármely rövid időre bekövetkezik, és akkor lesz bevégezett, ha a sértett ismét visszanyeri a személyi szabadságát.

[28] Jelen ügyben az irányadó tényállás szerint a sértett szabadságtól megfosztott állapota akkor szűnt meg, amikor a terheltek követelésének hatására a tanúl és a sértett ígéretet tett a pénz visszafizetésére.

[29] Helytállóan hivatkozott a Legfőbb Ügyészség arra, hogy vitán felül követelésnek minősül a terheltek minden olyan kijelentése, amelyben a sértett személyi szabadságának visszaadását feltételhez, a pénz visszafizetéséhez kötötték.

[30] Alapítván, és az irányadó tényállással ellentétben a felülvizsgálati indítvány azon kifogása, hogy a IV. rendű terhelt a tényállás megvalósításában nem vett részt, bűnsegédként a jelenlétével valójában csak a többiek által megvalósított bűncselekményt segítette.

[31] Ellenkezőleg, az irányadó tényállásból kitűnően mind a sértett személyi szabadságának elvonásában, mind pedig a követelés előterjesztésében részt vett, ekként részesi, ezen belül bűnsegédi minősége [Btk. 14. § (2) bekezdés] szóba sem kerülhet. Ezért elkövetői minősége társtettesként értékelendő [Btk. 13. § (3) bekezdés].

[32] Nem sértett törvényt tehát az eljáró bíróság, amikor a IV. rendű terhelt büntetőjogi felelősségét társtettesként elkövetett emberrablás bűntettében [Btk. 190. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés d) pont] állapította meg, törvényes a cselekmény minősítése és a kiszabott büntetés is.

[33] Ekként a Kúria a IV. rendű terhelt által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálva – miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 659. § (6) bekezdése alapján hivatalból köteles – a megtámadott határozatot a Be. 660. § (1) bekezdése szerinti tanácsülésen eljárva, a Be. 662. § (1) bekezdése alapján a IV. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartotta.

IV.

[34] A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 6. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a Be. 650. § (1) bekezdés b) pontja zárja ki.

[35] A Be. 652. § (6) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a Be. 649. § (3)-(5) bekezdésén alapul. A Be. 652. § (7) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy felülvizsgálati indítvány ugyanazon tartalommal csak egyszer nyújtható be. Az ugyanazon jogosult által ismételt előterjesztett, illetve az azonos tartalommal ismételt előterjesztett indítványt a Kúria érdemi indokolás nélkül elutasíthatja [Be. 656. § (4) bekezdés].

Budapest, 2025. január 21.

Molnár Ferencné dr. s.k. a tanács elnöke, Dr. Hornyák Szabolcs János s.k. előadó bíró, Dr. Bartkó Levente s.k. bíró, Dr. Horváth Péter s.k. bíró, Dr. Idzigné dr. Novák Marianna Csilla s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő
BÉ